

Застереження:

Думки, погляди та вчинки персонажів є відображенням їхніх характерів, етосу, поточного емоційного стану і не завжди збігаються з позицією автора.

Значна частина розповідей хирянів ґрунтується на реальних свідченнях жителів згаданих у книзі сіл, і автор передає їх без прикрас і толерування.

Багато фотографуйте та фільмуйте, ваша власна пам'ять про мандрівку значно покращиться, коли ви побачите пройдений шлях ще й через камеру смартфона.

Пірамья

*07 жовтня 2019 року,
Летисія, Колумбія.*

Літак авіакомпанії «Авіанка», рейс AV 9491, що вилетів з Боготи о сьомій п'ятнадцять, приземлився в аеропорту міста Летисія через дві години і одну хвилину.

З цікавістю дивлячись на малесенький аеропорт, хиряни неквапливою ходою спускаються східцями трапу на летовище.

– Ох і жарко тут. – Льоня Журавель, ледь ступивши на гарячий бетон, квапливо стягує із себе картату байкову сорочку. – Тут значно тепліше, ніж у Картагені.

– Лише дев'ята ранку, а вже так пече! – Валерій Шпак із захопленням розглядає маленький літак, що стоїть на летовищі метрів за двісті. – Дивіться, який красивий літак. – Він вказує рукою в бік літака: хвіст пофарбовано в темно-синій колір, упоперек білого фюзеляжу дві смужки – блакитна та червона, на них напис «НК-4040», далі уздовж фюзеляжу синім по білому напис – AMBULANCE. – Це, мабуть, спортивний літак. На ньому петлі в небі роблять і ганяють наввипередки з великими літаками.



– Ні. – Сашко Чапля сміється. – Ти ж, Валеро, так само, як і я, слухав розповідь Антіна про Летисію.

– Антін казав, що вони тут возять кокаїн на літаках швидкої медичної допомоги. – упевнено заперечує Валерій. – От би побачити, як вони скидають на парашутах мішки з кокаїном в Амазонку, а потім доправляють їх на рожевих дельфінах до покупця.

– Це і є той самий літак, Валеро. – насмішкувато повідомляє Іван Черногуз. – Амбуланс – це по-їхньому швидка допомога. Антін це слово згадував кілька разів, Валеро, а ви з Льоною чуєте лише те, що влазить у вашу вузьку голову.

– Я не слухаю усякі дурниці. – невдоволено огризається Льоня Журавель.

– Що? – Іван обурений. – Та ти найширше рота роззявив, коли слухав Антіна і ще й уточнював і перепитував постійно.

– Годі вам. – втручається в суперечку Мина Вакулович. – Ходімо в аеропорт, бо більшість пасажирів з нашого літака вже там.

За хвилину неспішної ходи, ідучи за іншими пасажирами літака, хиряни заходять в аеропорт і стають ув довгу чергу до віконця, над яким написано «SECRETARIA FINANCIERA CONTRIBUCION PROTURISMO», щоб сплатити обов'язковий туристичний внесок.

– Ох і душно тут. – Льоня махає на себе пластиковим сомбреро, що його придбав у Картахені. – Ми вперше в такому аеропорту, де немає кондиціонерів.

Вистоявши хвилин п'ятнадцять у черзі, хиряни заплатили по тридцять п'ять тисяч песо за право псувати повітря Летисії, отримали талончики з підтвердженням оплати і стали роззиратися в пошуках вказівника, що покаже їм дорогу до офісу міграційної служби. Владислав порадив хирянам зробити відмітку в паспорті про виїзд із Колумбії одразу після прибуття в аеропорт міста Летисія, бо цей спосіб найпростіший і найнадійніший.



– Треба в когось спитати. – Мина Вакулович дивиться на трьох чоловіків у формі, які стоять при виході з приміщення і перевіряють пасажирів на наявність талонів про сплату туристичного збору.

– Qué buscan, caballeros? (Що ви шукаєте, лицарі?). – до хирянів підходить усміхнений смуглявий чоловік невисокого зросту і з цікавістю їх розглядає.

– Донде еста сервисіо де міграціон? (Де тут міграційна служба?), – повільно читає Мина Вакулович з екрана смартфона.

– Síganme, caballeros (Ходіть за мною, лицарі), – чоловік, глянувши на руки хирянів, у яких ті тримають паперові підтвердження сплати туристичного внеску, жестама запрошує їх прямувати за ним, і хиряни кивнувши і сказавши: «Сі, сеньйор», ідуть слідом.

– Ох і маленький тут аеропорт. – Сашко Чапля з цікавістю роззирається. – У Корсуні базар більший.

– Це, мабуть, якесь село. – Льоня Журавель не зводить очей з розкішних сідниць мулатки, що йде поперед нього, тягнучи за собою валізу з биркою авіакомпанії «Latam».

– Цікаво, звідки вона сюди прилетіла? – Іван Черногуз дивиться на зелений плед, складений у кілька разів по ширині і просунутий попід ручкою валізи. До пледа пришитий прямокутний клаптик білої тканини з написом чорним кольором «Latam». – Теплий плед у неї, не те що наші пледи від «Plus Ultra».

– Гадаю, що десь здалеку, бо, як казав Владислав і як ми вже самі упевнились, пледи не дають на місцевих рейсах. – Мина Вакулович, напружено дивлячись на спину дівчини, торкається рукою пледа. – Справді товщий, ніж наші пледи.

– Зараз все узнаємо. – Сашко нахиляється до валізи і вдивляється в багажний стікер. – Вона прилетіла з Боготи! – гордо повідомляє Сашко.



– У Летисію всі з Боготи прилітають. – зверхньо зауважує Іван Черногуз. – Шукай інші наклейки.

– Добре. – Сашко нахиляється до валізи ще нижче і радісно плескає в долоні. – Є! Знайшов! Вона в Боготу з якогось Пунта Кана прилетіла.

– Пунта Кана, так це в Домініканській Республіці. – повідомляє Мина Вакулович.

– Ух ти! – Сашко Чапля з захопленням дивиться на Івана Черногуза. – Іване, ми нарешті узнаємо, чому тебе кинула домініканка з паті-басу.

– І як ти про це дізнаєшся?

– Спитаю в цієї кралі, чи дуже погано в Домініканській Республіці, якщо чоловік не вмє танцювати.

– То питай. – погоджується Іван, бо його й досі мучить питання, чому домініканка, яка першою встановила з ним контакт у паті-басі, раптом втратила до нього інтерес після того, як він повідомив їй, що не вмє танцювати.

– Зараз. – Сашко дістає з кишені штанів смартфона і формує у перекладачі запитання.

– Tenemos que ir allí (Ми повинні іти туди), – провідник хирянів повертає праворуч.

– Не сьогодні, – Іван з прикрістю дивиться в спину дівчині на прізвище Сантос (так зазначено на багажному стікері, що на її валізі), яка повертає ліворуч і йде до виходу з аеропорту.

Секунд за двадцять усміхнений провідник приводить хирянів до скляних дверей з написом «MIGRACION». За дверима – кімната з одним столом, комп'ютером, трьома зеленими стільцями та кондиціонером, біля стіни стоїть велике чорне пластмасове відро, у яке по товстій прозорій трубці стікає вода з кондиціонера. За столом сидить жінка у формі, вона уважно розглядає паспорт з червоною обкладинкою, потім неквапливо гортає його сторінки, удивляючись у кожному печатку.



– Мино Вакуловичу, якщо цей тип попросить грошей за свою послугу, то дайте йому небагато. – Валерій Шпак підозріло дивиться на провідника по аеропорту. – Скажіть, що ми й самі могли знайти ці двері. І уточніть, що ми не з Боготи сюди прилетіли, а з Картахени, де багато чого навчилися.

– Por aquí, caballeros (Сюди, лицарі). – чоловік вказує на двері. – Bienvenido a Leticia (Ласкаво просимо до Летисії). – він дає Міні Вакуловичу візитну картку. – Que tengan un buen día, caballeros (Гарного дня...) – Бачачи, що його зовсім не розуміють, чоловік переходить на англійську. – Тікетс б́арка Ікітос – ноу проблем. Туморров ет елевен оклок. – він вказує на візитну картку. – Май нейм із Еван. Гуд дей! – робить прощальний жест рукою і йде геть.

– Звідки він знає, що ми туди їдемо? – Валерій Шпак напружено дивиться то на Евана, то на Мину Вакуловича. – Може, він член бандитського угруповання!

– І грошей за свою послугу не попросив. – Льоня Журавель не зводить очей зі спини Евана. – Підозрілий тип.

– Я читав, що Летисія – це найнебезпечніше місто в Колумбії, бо звідси вибратись можна лише повітрям чи водою, адже пройти через джунглі нереально. А ще тут може в будь-яку мить розпочатись війна, бо перуанці вважають Летисію своєю територією. А ще тут геть чисто все контролюють наркокартелі, і грошей тут крутиться дуже багато. От би побачити хоч один нелегальний аеродром. – Сашко Чапля дивиться через скляні двері на летовище. – Антін казав, що навколо Летисії їх кілька десятків і з кожного такого аеродрому щодня злітає маленький літак із кокаїном.

– Цікаво, звідки Антін все це знає? – Мина Вакулович задумливо дивиться на дівчину, що в кімнаті міграційної служби, та саме бере в руки паспорта, у який щойно поставлено в'їзну печатку. – Владислав нам про таке не розповідав, він лише сказав, що в Летисії можна не турбуватися про гроші, бо тут ніхто не вкраде їх і ніхто не обду-



рить, коли мінятимеш долари. Тут пункти обміну валют не сховані за ґратами, як у Боготі чи Картахені, а це означає, що Летисія є значно безпечнішою, ніж інші міста.

– Цікаво, хто краще все знає про Колумбію – Владислав чи Антін? – Льоня Журавель задумливо дивиться собі під ноги.

Двері відділення міграційної служби відчиняються, з кімнати виходить дівчина з розгорнутим паспортом, вона дмухає на печатку, яку щойно поставили на передостанній сторінці в її паспорті.

– Треба заходити. – Мина Вакулович киває на двері. – Діставайте паспорти. Пам'ятаєте, що слід сказати, коли у вас щось спитають?!

– Так! – упевнено киває Валерій Шпак. – Лише чотири слова: Перу, Ікітос, Маньяна, Порфавор.

– Іди першим. – Мина Вакулович злегенька підштовхує у спину Валерія Шпака.

– А чого я? – Валерій Шпак невдоволено відступає вбік.

– Бо ми через тебе ледь в тюрму не сіли. – сердито відповідає Мина Вакулович. – Тож роби, що кажу, а то будеш сам квитки на паром купувати і паром сам шукатимеш.

– Та добре. – Валерій Шпак, напендючившись, відчиняє скляні двері, заходить до офісу міграційної служби Колумбії і кладе на стіл паспорт.

Навіть не глянувши на Валерія, жіночка у формі бере в руки паспорта і з подивом гортає його порожні сторінки.

– *Adónde vas?* (Куди їдете?), – вона нарешті підводить очі на Валерія.

– Пор фавор. Перу. Ік...ік...кк, – Валерій Шпак починає заїкатися, обличчя набуває червоного кольору – Пор фавор. Перу... – він задкує до дверей.

– Що трапилось? – Мина Вакулович відчиняє двері і зазирає до офісу.



– Я забувся, що треба казати. – обличчя Валерія Шпака перекошено від хвилювання. – Вона ж може запідозрити мене в криміналі. Я дивився кіно про таке...

– Заспокойся. – Мина Вакулович, підлесливо усміхаючись до працівниці міграційної служби, кладе руку на плече Валерія. – Спокійно скажи чотири слова: Перу, Ікітос, маньяна, барка.

– Що за барка? – Валерій Шпак стає ще наляканішим. – Ми таке слово не проходили!

– Барка – це човен.

– Ікітос?! – ствердно киває жіночка у формі.

– Сі, сеньйора. – одночасно відповідають Мина Вакулович і Валерій.

– Господи. – Валерій Шпак дивиться на свої тремтячі руки. – Вона ж мене пропустить?

– Та заспокойся нарешті, бо гляди вона ще подумає, що ти переживаєш через якийсь злочин.

– Який ще злочин?! – Валерій Шпак перелякано дивиться то на Мину Вакуловича, то на жіночку у формі.

– Просто коли людина поводитьсь так, як зараз ти, Валеро, вона викликає підозру. – Мина Вакулович сердито дивиться на Валерія.

– Ви думаєте, що вона знає про нашу вибухівку в літаку з Картахени до Боготи? – Валерій Шпак перелякано дивиться на співробітницю міграційної служби, яка спрямувала свій погляд на екран монітора, що стоїть у неї на столі.

– Закрий рот, придурок! – гнівно цідить крізь зуби Мина Вакулович. – Ти що, хочеш, щоб нас і тут заарештували?!

– Ні. – Валерій часто кліпає очима. – Скажіть їй оті слова замість мене, бо я все чисто забув, оскільки сильно перенервувався.

– Пліз, сеньйор, – строго дивлячись на Валерія Шпака, колумбійка протягує йому паспорта, у якому поставила виїзну печатку.



– Мучас грасіас. – дякує Мина Вакулович і кладе на стіл свого паспорта.

– Мучас грасіас, пор фавор. – Валерій Шпак, часто киваючи головою, задки виходить з офісу.

З виїзними печатками в паспортах хиряни, радіючи, мов діти, що міграційна служба не має до них ніяких претензій, виходять з аеропорту і знову зустрічаються з чоловіком, що допоміг їм знайти офіс міграційної служби.

– Taxi, hotel?! – упевнено киває Еван.

– Сі, сеньйор. – киває у відповідь Мина Вакулович.

– Bienvenido a Leticia. – Еван махає рукою, і два жовтих таксі відчиняють для хирянів свої дверцята.

– Щось тут не так. – Шепоче Льоня Журавель. – Це точно пастка.

– Сто відсотків. – Сашко Чапля міняється на лиці. – Все продумано до дрібниць: ми хвилину тому офіційно покинули Колумбію, тож ніхто нас тут навіть не шукатиме. Писав же хтось розумний в інтернеті, що Летисія – це найстрашніше місце в Південній Америці, бо ти наче ще тут, а за документами тебе немає ніде.

– Пліз! – Еван вказав рукою на відчинені дверцята.

– Хлопці, – Мина Вакулович теж напружений. – Сідаємо в таксі і їдемо, це краще, ніж іти пішки до готелю.

– То може, пішки підемо?! – Валерій Шпак роззирається. – Бо якщо сядемо в машину, то тоді вже точно нам гаплик.

– Валеро, – Іван плескає Валерія по плечу, – кому ти треба та ще й тут? Люди тут думають лише, як кокаїн сховати, а не про те, як тебе вкрати. Владислав же сказав, що в Летисії навіть обмінники без гратів, бо тут ніхто нікого не грабує.

– Але ж Антін зовсім інше розповідав. – заступається за Шпака Журавель.

– Коротше, поїхали, а ці двоє хай ідуть пішки. – Іван Чорногуз сідає на заднє сидіння таксі, за ним залазить



в машину розгублений Сашко Чапля, Мина Вакулович займає переднє сидіння.

– Ми будемо в готелі «Анаконда», коли дійдете, тоді й дійдете, – Мина Вакулович зачинає дверцята.

– Подождіть, не кидайте нас. – Льоня підскакує до таксі і хапається за ручку дверцят. – Як називається готель?

– Готель «Анаконда», – повторює назву готелю Мина Вакулович, невдоволено дивлячись на Льоню. – Аль отель «Анаконда», пор фавор, сеньйор! – з усмішкою звертається до таксиста.

Таксі рушає з місця, Валерій Шпак і Льоня Журавель квапливо заскакують на заднє сидіння другого і, розмахуючи руками, вказують ними на перше таксі.

– Він хоче позбутися нас так само, як позбувся в Мадриді Василя Зозулю та Павла Горобця. – Льоня Журавель стискає кулаки. – Але ми не Зозуля і Горобець, у нас вже і досвід є, і навички мандрівника, і ми вже дещо кумекаємо іспанською, тож дідька лисого ми зійдемо з міграційного маршруту.

– От аби ще в нас був телефон Владислава, тоді б ми могли мати повний душевний спокій, бо ми ж уяви не маємо, куди рухатись далі і як це робити.

– Точно! – Льоня стукає себе кулаком по коліну. – З якого такого дива контакти Владислава лише в Мيني Вакуловича, у нашій групі у всіх рівні права! Це в селі він голова сільради, а тут кожен із нас – це голова. Ми тут, як ланцюг: викинь одну ланку – і немає ланцюга.

– Ну-у-у, це дивлячись якої довжини ланцюг і яку саме ланку викинути. – Валерій Шпак винувато зиркає на Льоню. – Якщо передню чи задню, то це ніяк на ланцюгу не позначиться.

– Але ж Мина Вакулович мав би бути за нас із тобою, – Льоня обурено вказує обома руками на таксі, у якому їдуть Мина Вакулович, Іван Черногуз і Сашко Чапля, – бо це ж ми утрюх цю поїздку затвердили, а Іван та Сашко вже по-



тім підтягнулись до нашої команди. І ми колективно вирішували, кого запрошувати, а кого ні.

– Ти ж знаєш, Льоню, що немає справедливості в цьому світі.

Заплативши по п'ятнадцять тисяч песо за кожне таксі, хиряни кажуть таксистам «адьйос» і з цікавістю роззираються. Їхню увагу привертає гучне дирчання, яке надходить від триколісного моторолера з кузовом, що припаркувався неподалік від готелю. У кузові моторолера стоїть масивний дерев'яний пристрій, поруч із ним одноциліндровий двигун. Він за допомогою привідного ремня крутить колесо пристрою. Біля моторолера метушаться смаглявий худючий чоловік і кругловида жіночка. Чоловік пхає в жорна довгі патики, а жінка наливає в пластикові стакани рідину оливкового кольору і міняє її на гроші. Черга із восьми чоловіків зменшується на очах хирянів до шести.

– Що це таке? – Валерій Шпак ошелешено дивиться на людей, які, отримавши від жінки стакан із рідиною, з насолодою її п'ють.

– Це не галюцинації в нас? – Льоня кусає себе за великий палець. – Вони роблять із дров якесь пійло. Та такого зроду не бачив, а я ж чимало серіалів із цих країв передивився.

– Пішли подивимось. – Іван Черногуз, прикипівши очима до дерев'яного витискача соку з цукрової тростини, повільно наближається до черги.

– Очманіти. – Льоня не перестає дивуватись вголос. – Це ж дрова! Що ж це за машина така і з чого вона зроблена, коли із дров сік витискає? Охрінити! Чого в нас до такого не додумались? Для чого свердлили ті дірки в березах чи кленах? Можна ж нарубати гілок, стати на базарі з таким пресом і прямо на очах у охрінівших корсунчанів давити сік із гілок. – Льоня в захваті від своєї ідеї. – І головне, я ж дерева не рубатиму, а лише гілки, тож ні голова сільради, ні дільничний міліціонер, ні будь-хто інший не доколупаються до мене.



Хиряни підступають до диво-машини і зачаровано її розглядають із усіх боків.

– У неї кожна деталь із дерева! – Мина Вакулович у захваті від машини. – Жодної металевої частини! Та як таке може бути? Що це за дерево таке? – Мина Вакулович береться за голову. – Воно розчавлює ці дрючки, немов шнеки січкарні молоде кукурудзиння.

– Це кам'яне дерево. – Сашко Чапля ковтає слину, дивлячись, як хлопчина років шістнадцяти жадібно п'є вичавлений з цукрової тростини сік. – Я колись дивився передачу про дерева в джунглях.

– Ке ес? (Що це?) – Мина Вакулович вказує на рідину, що ллється з диво-машини в пластмасовий глечик.

– *Caldo de Caña*. – сухо відповідає жіночка-продавець.

– Здається мені, що Владислав розповідав нам про цей напій. – Іван Чорногуз ковтає слину. – Він казав, що ми маємо обов'язково скуштувати соку з цукрової тростини, але я не думав, що воно схоже на дрючки, думав, що воно, як молода кукурудза.

– Кванто квеста уно? – Мина Вакулович показує на стакан із кальдо де кана, що його обмінює на гроші продавчиня.

– Уно, – вона показує Міні Вакуловичу вказівного пальця, – у *medio mil pesos*, – згинає пальця наполовину.

– Що за дурня? – Мина Вакулович, морщачись, дивиться на зігнутий палець продавчині. – Що він означає цей зігнутий палець?

– На знак питання схоже. – Льоня не зводить очей з зігнутого пальця продавчині. – Мабуть, вона каже, що ми багато питань їй ставимо, що можна лише одне, тому й показала одного пальця.

– Здається мені, що слово «медіо» – це половина, десь ми це вже чули. – Сашко Чапля квапливо відкриває автономний перекладач. – Точно! – радісно вигукує. – «Медіо» – це половина. Півтори тисячі за стакан вона просить.



– Точно. – стукає себе по лобі Льюня Журавель. – Один палець і півпальця. Ніколи не бачив, щоб у нас продавчиня квасу таке показувала. Ох і цікаво тут.

– Сінко, пор фавор (П'ять, будь ласка). – Мина Вакулович показує п'ять пальців.

– Limón? – продавчиня киває на пляшку з лимонним соком.

– Но. – хитає головою Мина Вакулович, дістаючи з кишень гаманець.

– Уно, пор фавор. – Льюня Журавель підскакує до продавчині, дає їй дві тисячі песо і вихвачує з її руки стакан із кальдо де кана.

– Льюню. – сердито гримає Мина Вакулович. – Ти тут наймолодший, тож поведься відповідно.

– Угу. – Льюня квапливо підносить стакан до роззявленого рота. Ще мить і Льюня Журавель стане першим хирянином в історії села Хирівка та й усієї Хирівської територіальної громади, який скуштував дивовижного напою кальдо де кана. Так би й сталося, якби не характер Івана Черногуза: край стакану вже торкнувся нижньої губи Льюні Журавля, як його рука смикнулася і кальдо де кана замість того, щоб потрапити в рот, вилилося на Льюнині груди та живіт.

– Ще раз щось подібне утнеш, стерво обдеріївське, – Іван Черногуз розлючений, – я тебе зіштовхну з порома, будеш першим хирянином, який ознайомився з зубами піраній.

– Мино Вакуловичу, – ображено скиглить Льюня, – ви маєте втрутитись чи й далі будете потурати цьому беззаконню.

– Льюню, заткнись. – Мина Вакулович робить ковток кальдо де кана і заплющує очі від задоволення. – Ох і добре воно! Смачніше навіть за воду з акаційовим медом.

– Я читав в одній книжці, – гордо повідомляє Сашко Чапля, – що немає смачнішого і пахучішого меду за лавандовий. У тій книжці написано, що такий мед десь у Франції



бджоли роблять. Там замість пшениці, ячменю чи кукурудзи на полях лаванду сіють.

– Що за книжка? – з цікавістю запитує Мина Вакулович.

– Я не бачив назву, бо вона й разу її не відкрила. Усю дорогу читала й читала, а я посоромився спитати.

– Ти про кого зараз говориш? – Мина Вакулович мружить очі.

– Та про сусідку по купе. Вона сиділа за столиком і весь час читала, а моє місце було на верхній полиці, тож я також читав. Я зроду такої цікавої книжки не бачив.

– Книжка про мед?! – здивовано киває Мина Вакулович.

– Та ні, про бої в Таїланді. Один мужик готувався до бою, а дівчина секс йому пропонувала перед боєм і разом розказала про свою мрію поїхати у Францію на лавандові поля, щоб і там сексом зайнятися і понюхати якогось особливого жасмину.

– І що було далі? – з цікавістю запитує Мина Вакулович, а решта хирянів з інтересом слухають.

– Далі вона його таки уламала на секс, він їй за це подякував і пішов битися з якимось бірманцем.

– І хто ж виграв?

– Той мужик, що погодився на секс перед боєм, інший мужик сказав, що в першого мужика все вийшло навпаки, бо не навпаки – це коли мужик спочатку виграє, а потім отримує за це нагороду у вигляді дуже красивої жінки.

– І ти що не міг якось підглянути, як книжка називається? – Іван Черногуз у розпачі.

– Ні, не міг, бо вона всю ніч читала. Причепила на голову велосипедний ліхтарик і очей з книжки не зводила. Я й досі не можу второпати, де вона взяла того ліхтарика, вона ж без велосипеда в поїзді їхала.

– Дивно... – хитає головою Мина Вакулович. – Вона ж мала б хоч раз до вбиральні вийти.



– Я так само думав, навіть сечогінний чай їй купив, щоб якось вигнати її з купе, але не пособило.

– Відмовилась від чаю?! – упевнено киває Мина Вакулович.

– Ні, чай вона випила, але відмовилась від туалету.

– Зрозуміло. – Мина Вакулович розчарований. – Ходімо.

– Я замовлю ще стаканчик, – Валерій Шпак ковтає слину. – Бо коли ми ще такого доброго поп'ємо.

– Я теж!

Хиряни випили ще по стакану кальдо де кана, виразно подякували чоловіку та жінці за те, що радують людей соком із цукрової тростини, і пішли в готель.

Демонстративно глянувши на годинник, миловидна сеньйора з розкішним чорним волоссям, татуюванням на лівій руці, заклеєним пластирем правим оком, у футболці фісташкового кольору, на якій білими нитками вишито «Puedes lograr todo lo que te imaginas» (Ви можете досягти всього, що уявляєте), яка працює рецепціоністкою в готелі «Анаконда», увічливо щось сказала хирянам хорошою англійською мовою і вказала собі за спину.

– Що вона має на увазі? – Мина Вакулович поклав на стійку рецепції свого смартфона і посунув його до рецепціоністки. – Транслейт пліз. Іспаньол.

– Трохи розгублено глянувши на хирянів, рецепціоністка стала тицяти пальцями в екран смартфона Мيني Вакуловича.

«Вибачте, але ваші кімнати будуть готові лише через годину. Можете здати ваші речі в камеру схову. Пароль до вайфаю на аркуші, біля басейну вайфай поганий, на вашому поверсі теж. У Летисії вайфай не найкращий».

– Що за приколи? – обурюється Льоня Журавель, зазирнувши в перекладач. – Якої хирі ми маємо чекати цілу годину? Ми платимо за кімнати, а не за те, щоб чекати в коридорі.

– Дебіл. – Іван Черногуз указує рукою на табличку за спиною рецепціоністки. – Прочитай, що там написано.



– Я не пойнімаю, що вони там написали. – огризається Льоня.

– Там написано, що заїзд з п'ятнадцятої години, а зараз ще й одинадцятої немає.

– Грасіас, сеньйора. – уклоняється рецепціоністці Мина Вакулович, бере крихітний клаптик паперу з паролями до вайфаю готелю і йде до крісел та диванів, що їх понаставлено попід стінами в холі.

Щойно Мина Вакулович підключився до вайфаю, як його смартфон сповістив звуковим сигналом про нове повідомлення у ватсапі.

– Владислав щось написав. – радісно повідомив Мина Вакулович і відкрив повідомлення.

«Вітаю вас у Летисії. Сподіваюсь, ви вже поставили у ваші паспорти виїзні печатки, тож вам залишилось сьогодні скуштувати кальдо де кана (соку з цукрової тростини) та запечену піранью. У жителів Амазонії є повір'я: перш ніж почати подорож Амазонкою, треба з'їсти піранью – це для того щоб вона вас не з'їла в Амазонці. Але запечених піраній будуть продавати увечері, а зараз придбайте гамаки й мотузки, якими будете їх прив'язувати. Не кваптесь купувати гамаки, як тільки на них натрапите, походіть, пороздивляйтесь, поторгуйтеся. Біля готелю гамаки брати не раджу, там вони надто дорогі. Коли купите гамаки, купіть води на три дні, бо на поромі вода буде значно дорожчою, ніж у Летисії. Обов'язково поміняйте долари або песо на перуанські гроші – солі (sol, soles). Квитки на поромі продають за солі. Минулого разу, коли я подорожував поромом до Ікітоса, квиток коштував шістдесят солів, зараз може бути трішки дорожчий. Я б вам радив відвідати міграційну службу Перу сьогодні, щоб не відкладати це на завтра. Підіть у порт, найміть човен, він перевезе вас через річку на острів Санта Роза, там на березі наймете тук-туки (триколісні мотоцикли), вони вас відвезуть до офісу міграційної служ-